

Επτά διαφορετικές γυναίκες προσπαθούν να ζήσουν.
Το παρελθόν συντροφεύει κατά τις ώρες των απολογισμών
και των εσωτερικών συγκρούσεων ή δημιουργεί προβλήματα
στις ψυχές των ατόμων;
Σταγόνες ζωής το παρόν τους;
Σταγόνες... Έστω!
Και με το μέλλον... τι θα γίνει;
Γνωρίζονται άραγε μεταξύ τους οι επτά γυναίκες;
Επιδιώκουν να κερδίσουν κάτι η μία από την άλλη;

Ιοκάστη Παπαιοκονόμου

Αεροδρόμιο του Μονάχου.

ΨΑΧΝΩ ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΗ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ της Aegean. Το κρύο έχει τρυπώσει σε όλο μου το σώμα. Και δε φτάνει αυτό, πονάει και το πόδι μου, που από το τρέξιμο έχω κουράσει. Στο Μόναχο τον χειμώνα οι θερμοκρασίες είναι συνήθως στο μείον. Για δευτερόλεπτα χάνω τις αισθήσεις μου στο άκουσμα της καδυστέρησης του αεροπλάνου. Με τη βοήθεια ενός ευγενέστατου άνδρα αφήνω το σώμα μου να χυθεί σε μια καρέκλα.

Φοβάμαι, φοβάμαι... Το μεγάλο στρόγγυλο ρολόι στο κέντρο της αίθουσας δείχνει πως ξημερώνει η αυγή.

Θυμάμαι ξανά, λεπτό προς λεπτό, τη σκηνή που αντίκρισα λίγες ώρες πριν και με πιάνει πανικός. Χάνομαι στις σκέψεις μου και... στην ησυχία που επικρατούσε στο άδειο γκαράζ του ξενοδοχείου τη στιγμή εκείνη, την ώρα του συνεδρίου.

Εγώ κρυμμένη πίσω από μια στοίβα με κούτες...

Μάρτυρας ενός εγκλήματος!

Δεν παίρνω ανάσα για να μη με αντιληφθεί κανένας.

Με τη δεξιά άκρη του ματιού μου βλέπω ένα πτώμα μέσα σε μια λίμνη αίματος. Και ακριβώς δίπλα του, κάποιον με γυρισμένη την πλάτη. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω τη φιγούρα του, αλλά βλέπω καθαρά τα παπούτσια που φοράει. Μου

κάνουν εντύπωση!

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου πάντα στα παπούτσια εστιάζω πρώτα. Μπορεί να λειτουργεί το υποσυνείδητο μου λόγω του προβλήματος: “συγγενές εξάρθημα ισχίου” είχε πει ο γιατρός στους γονείς μου, όταν ήμουν μωρό. Μπορεί επειδή αδυνατώ να φορέσω ό,τι σχέδιο παπούτσι μου αρέσει...

Ο φόβος και η αγωνία με επαναφέρουν σε μια αγχωτική πραγματικότητα.

Αν υπήρχαν κάμερες;

Αν με είδε κανείς;

Αν μπλέξω χωρίς λόγο;

Αν, αν, αν...

Πριν από δύο μέρες ήμουν τόσο χαρούμενη που επιτέλους μου ανέθεσαν μια συνέντευξη! Και μάλιστα στο εξωτερικό. Όχι, γιατί δεν έχω ξαναταξιδέψει εκτός Ελλάδας, αλλά γιατί η συγκεκριμένη συνέντευξη έχει μεγάλη σημασία για το περιοδικό.

Επιτέλους έδειξαν πως με εμπιστεύονται.

Εδώ και πέντε χρόνια που είμαι σε αυτήν τη δουλειά, γράφω απλές ανακοινώσεις και μικρά άνευ ουσίας κείμενα. Μόνο και μόνο για να κάνει χάρη στον πατέρα μου ο εκδότης, ο κύριος Νίκος Γαλάνης. Οι δυο τους ήταν φίλοι από παλιά.

Δε θέλω ούτε να τα θυμάμαι, ούτε να τα σκέπτομαι!

Κι όμως τα σκέπτομαι...

“Κατάλαβα, πατέρα.”

“Όλοι αρχίζουν από κάπου, Ιοκάστη.”

“Το κατάλαβα, πατέρα.”

“Όταν κάποτε θα φτάσεις ψηλά, τότε θα θυμηθείς τα λόγια του πατέρα σου.”

Ακόμη ένα σοκ με την επόμενη αναγγελία.

Δεν επιτρέπεται στους επιβάτες όλων των πτήσεων η έξοδος από τον χώρο του αεροδρομίου. Αποκλεισμός! Και η πτήση μου αναβάλλεται επ' αόριστον.

Τρέμω σαν το ψάρι.

Άννα Καρούζου

Αεροδρόμιο του Μονάχου, καπνιστήριο.

ΗANNA ΕΣΒΗΣΕ ΜΕ ΜΑΝΙΑ το μισοτελειωμένο τσιγάρο και άναψε με τρεμάμενο χέρι το δεύτερο. Οι φλέβες από τα χέρια και το πρόσωπό της τεντώθηκαν θαρρείς και ήθελαν να σχίσουν το δέρμα της και να πεταχτούν έξω. Οι δυο ρυτίδες στο μέτωπο, ακριβώς πάνω από τα φρύδια της φαίνονταν ακόμα πιο έντονες στο κατακόκκινο από θυμό πρόσωπό της.

Πώς τόλμησε αυτό το τιποτένιο πλάσμα να της μιλήσει με αυτό τον τρόπο; Αν ήταν υπάλληλός της αυτήν τη στιγμή θα υπέγραφε τα χαρτιά της απόλυσής της.

Αποκλεισμένη εδώ και ένα εικοσιτετράωρο στο αεροδρόμιο του Μονάχου δε βρέθηκε ούτε ένας υπεύθυνος να την ενημερώσει για το πότε ακριβώς θα πετούσε η ανταπόκρισή της.

Ο εκνευρισμός της αφάνταστος!

Ο πατέρας θα τη συμβούλευε να κλείσει τα μάτια και να πάρει βαθιές ανάσες.

“Παιδί μου, να ανασαίνεις βαθιά.”

“Αντιμετωπίζουμε με διαφορετικό τρόπο τα πράγματα, πατέρα.”

Ξεκίνησε πριν δυο μέρες από την Αθήνα για να επισκεφτεί τη μεγάλη έκθεση στο Ντίσελντορφ. Η

έκθεση θα διαρκούσε πέντε μέρες και σε αυτό το χρονικό διάστημα σκόπευε να επισκεφτεί δυνητικούς πελάτες της και τέσσερις από τους πιο σημαντικούς συνεργάτες της εταιρίας.

Έχασε ήδη την πρώτη μέρα και δε σκόπευε να χάσει και τις υπόλοιπες. Κατά τη διάρκεια αυτού του εικοσιτετράωρου η Άννα είχε επισκεφτεί αρκετές φορές τις Πληροφορίες και την τελευταία φορά έλαβε πάλι την ίδια απάντηση: “Λυπούμαστε, κυρία μου, αλλά δυστυχώς δε μας έχουν ενημερώσει ακόμη σχετικά”.

Αυτό όμως που την εξόργισε περισσότερο ήταν η αναίδεια και το θράσος στο βλέμμα της υπαλλήλου. Τόσο μάλιστα που σε κάποια στιγμή σήκωσε το χέρι της να τη χαστουκίσει, αλλά έσφιξε τη γροδιά της στον αέρα και το κατέβασε απότομα... όταν αντιλήφθηκε δύο άτομα της ασφάλειας να την κοιτάζουν έντονα.

Στην εταιρία κανένας υπάλληλος δεν τόλμησε ποτέ να της μιλήσει με αυτόν τον τρόπο. Την έτρεμαν κι όταν περνούσε από μπροστά τους σταματούσαν κάθε συζήτηση. Κάποιες φορές μάλιστα ένοιωθε πως κρατούσαν ακόμα και τις ανάσες τους από φόβο μήπως αναπνεύσουν λάθος και ξεσπάσει πάνω τους.

“Όχι, αυτό δε θα το αφήσω να περάσει έτσι”, σκέφτηκε.

Πετάξε το τσιγάρο στο σταχτοδοχείο, άνοιξε την πόρτα από το καπνιστήριο του αεροδρομίου και κατευδύνθηκε με νεύρο προς την υπάλληλο.

Πάλι τα ίδια θα άκουγε;

Ήταν σίγουρη πως και ο πατέρας της θα εκνευριζόταν...

Και η μητέρα της...

Κληρονομικότητα;

Η Άννα δεν αντιλήφθηκε τους ανθρώπους της ασφάλειας που την ακολούθησαν σφίγγοντας τα όπλα στις δέηκες τους...

Αθηνά Πανσέληνου

Αεροδρόμιο του Μονάχου, γυναικείες τουαλέτες.

Η ΑΘΗΝΑ ΣΤΑΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ στους καθρέπτες που κάλυπταν σχεδόν όλο τον τοίχο πάνω από τους νιπτήρες. Ήταν μόνη της μέσα στις γυναικείες τουαλέτες. Άναψε ένα τσιγάρο, το ακούμπησε στο μικρό σταχτοδοχείο που είχε πάντοτε μαζί της κι έστρεψε χέρια και κορμό δεξιά, μετά αριστερά, αποτελειώνοντας την κίνηση με τις παλάμες της πάνω στην κοιλιά της.

Τα κιλά που πήρε, τις μέρες που ήρθε στο Μόναχο για να επισκεφθεί τα αδέρφια της, είχαν καθίσει αναπαυτικά πάνω και κάτω από τον αφαλό της. Μαζί με το ολοστρόγγυλο και πληθωρικό της στήθος καταργούσαν εκείνο το “ωραίο οκτώ”, το απόλυτο γυναικείο σχήμα.

Τώρα το σώμα της θύμιζε το περίφημο “πολύμαστον”, την Εφέσια Αρτεμη. Η θεά της γονιμότητας, η κουροτρόφος θεότητα, η Μεγάλη Μητέρα, ήταν όλες εκεί, αποτυπωμένες επάνω της, αλλά η ωραία κόρη, η ομορφιά... πού είχαν πάει;

Η Αθηνά χαμογέλασε κοιτάζοντας το είδωλό της στον πεντακάθαρο καθρέπτη και σιγομουρμούρισε ειρωνικά, σχεδόν περιπαικτικά: “Άντε καλέ, ποια ακριβώς είναι η ομορφιά που θα σώσει τον κόσμο; Αυτό δεν μας το είπε ο ποιητής!” Ζούληξε με τα χέρια της τα δυο της στήθη και

συνέχισε: “Μπορεί να είναι η ομορφιά πράγμα ξερό, στεγνό, άγονο; Η ομορφιά που θα σώσει τον κόσμο πρέπει να γεννά, να εκρήγνυται, να πολλαπλασιάζεται, να χαμογελά, να κατακτά τη χώρα!” Τέλος, δυναμώνοντας λιγάκι τη φωνή της, κύκλωσε τους μαστούς με τις χούφτες της και περίπου φώναξε: “Το ωραίο οκτώ μπορεί να μην είναι εδώ, μα το αόρατο οκτώ είναι!”

Δεν πρόφτασε να πει τίποτε άλλο, η ανακοίνωση από τα μεγάφωνα την πρόλαβε. Οι Γερμανοί το έλεγαν σε άπταιστα Hoch Deutsch.

“Οι πτήσεις θα καθυστερήσουν μέχρι νεωτέρας...”

Η Αθηνά μάζεψε γρήγορα τη τσάντα της, πέταξε λίγο απρόσεκτα το τσιγάρο στον σκουπιδοτενεκέ που έχασκε πλάι της και προχώρησε με σκοπό να βγει από τις τουαλέτες.

Η φιλοσοφική λίθος, το ταμείο του εαυτού, μαζί κι όλη η κακία του πρωινού, ήταν αρκετά για σήμερα. Προείχε το να μάθει για την καθυστέρηση. Πριν όμως προλάβει να περπατήσει πενήντα μέτρα, σειρήνες ακούστηκαν δυνατά και είδε δυο τρεις ανθρώπους της Ασφάλειας του Αεροδρομίου να τρέχουν απειλητικά προς το μέρος της.

Από παιδί είχε να φοβηθεί τόσο!

Να ξεσήκωνε το αεροδρόμιο με τις φωνές της;

Είχε μεγαλώσει...

Ένας από αυτούς την έπιασε γερά από τους ώμους και την τράνταξε τόσο δυνατά που πόνεσε.

“Πονάω, πατέρα μου!”

Πότε θρέθηκε απέναντι από τον υπεύθυνο ασφαλείας ούτε που το κατάλαβε!